

*Bulat Salvovics Okudzsava*

## **A poéta, biz' ám, fura szerzet**

*У поэта соперника нету*

A poéta, biz' ám, fura szerzet,  
Maga-sorsa a sorvezető.  
A világba kiáltja a verset,  
S te modell sose vagy – csakis ő.

Magas égre kezét fölemelve  
Erodálja a testet, erőt.  
Noha lelke kiég, vezekelne...  
Kit is illet e jog? Megin' őt.

De határt tapogatva: „Kibír-e?”  
Az a lélek a csendhez elért.  
Ami dolga akadt, idetéve...  
Gyere, mondd: minek és kinek élt.

Keserű kupa és remek étek,  
Tüzes ár, s imaházbeli szent...  
Ami benne fakadt – ma tiétek.  
Az egész. Vele néktek üzent.

## Az utolsó trolibusz

### *Последний троллейбус*

Ha kín üli súllyal a vállamat épp,  
hogy majd beleroggyan a térdem,  
beszállok a kék trolibuszba, ha még  
elérem  
a téren.

Suhanj, trolijárat a flaszteren át  
Ma éjszaka körbe-keresztbe,  
hogy mind, aki szenvedti szörnyü baját,  
keresd meg,  
ereszd be.

Vegyél troli föl, kicsit adj pihenőt!  
Tudom, hogy a vést fagyos éjjel  
a benn utazók – evezőseid ők –  
kivédik  
eséllyel.

Velük ki- kimásztam a terhek alól,  
a vállukat értem is néha...  
Csak elhiszitek ti nekem: sok a jó,  
de néma,  
de néma.

A Moszkva-folyó szerü városon át  
elúszik a busz (ma nem árad),  
s a csóka, ki tar fejem boltozatát  
csipedte,  
kifárad.

Vlagyimir Viszockij

## Példázat Igazról és Hazugról

*Притча о Правде и Лжи*

*Bulat Okudzsavának*

Színigaz ünnepi cuccait hordta naponta,  
Tiszteletül nekik: együgyü, félkaru, fatty –  
Rongyhazug álca-szavával Igaznak a'szonta:  
Jöjj megaludni lakomban – egy éjre maradj!

És odatért a hiszékeny Igaz nyugovóra,  
Nyála kifolyt, hiszen álma szelíd lehetett –  
Paplana volt csak, a Rongyhazug húzta le róla,  
S bőribe bújva Igaznak, egy jót nevetett.

Felkönyökölt azután, s fülig ért szukaszája:  
Egy a nemünk, szivi, lásd, ugyanannyit is ér!  
Olyigaz, Olyhazug – egynek előnye ruhája,  
S persze egál, ha a két maca teste pucér.

Lopta saját fonatába aranytak a masnit,  
Vitte a göncöt is, azt, ami kézbe került,  
Fogta a pénzt, remek óramodellt, meg a doksit,  
Jót kiköpött, odaszólt magyarán, s tovatűnt.

Reggel ocsúdva derült ki Igaznak a kára –  
Nézte, kutatta magát, tükörért matatott:  
Szenporos ábra került fel a szúzi hasára,  
Tiszta Igaz feketéllt – de amúgy mutatott.

Sőt nevetett, hogy a csürhe dobálta kövekkel:  
„Látszat ez itt, hisz a Rongyhazug hordja ruhám...”  
Két suta fatty grafomán tanuzást követett el,  
S ronda szavak furakodtak a dáma után.

„Bestia” lett, node még gonoszabb neve durva,  
Köpte a nép, s uszította reá a kutyát...  
„Nincs helye itt – megy a száz kilométeren túlra,  
Egy nap alatt kisöpörni a lába nyomát!”

Átüt a vádiraton fura stichje szavuknak  
(Más sara lett odacsapva a dolga elé),  
Mondva: Egy cafka hazudja magát Igazunknak,  
Bár a személye egy ittasan meztelené.

Színigaz esküdözött, leborult, zokogott is,  
Elkutyagolt, lefogyott, biz’a nélkülözött –  
Rongyhazug tudta, hogy nem lehet ennyire kódis,  
Szép telivért orozott, s nosza lóra szökött.

Egy csodapók ma is Szentigazért hadakozgat –  
Hát, igazát viszik ám lyukas egygarasért:  
„Győz Igazunk, az idő neki újra is oszthat!..”  
Csak tegye azt, mit a nyílt Hazug tenne ezért!

Gyakran a fél lityit osztva s ürítve tirátok,  
Azt se tudod, hova ágyaz az éj, hova szállsz.  
Még kirabolnak – ez pőre, de színigaz átok!  
Nézd csak – a jó nacid hordja a dög, Hazug ász.  
Nézd csak – az óra felé les a dög, Hazug ász.  
Nézd – paripád üli szőrin a dög, Hazug ász.

*Marosi Lajos műfordításai*